

Ο ΦΟΒΟΣ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΠΛΕΥΡΑ

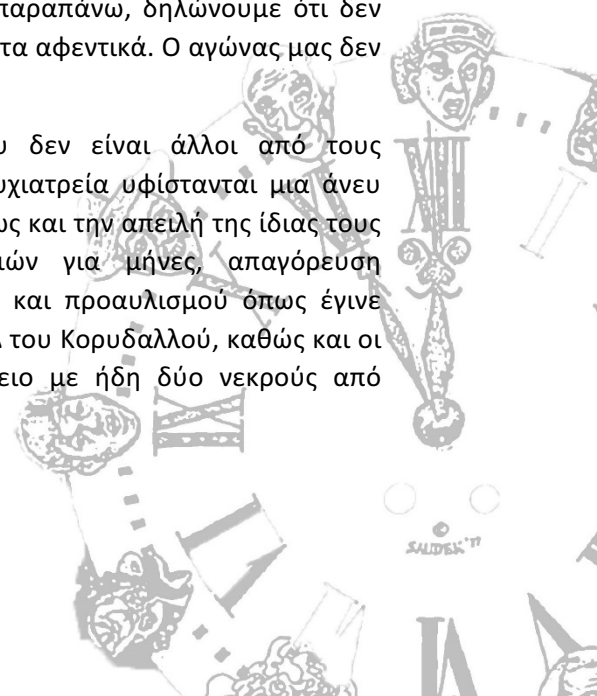
Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ, Ο ΤΟΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

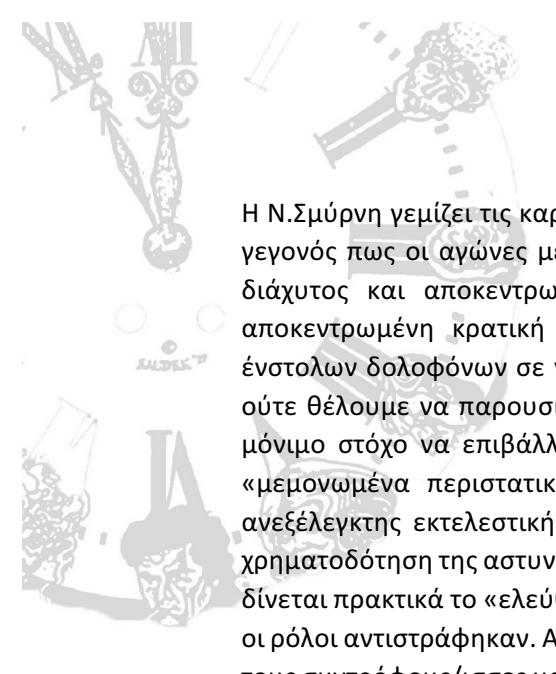
Η χούντα τελείωσε το 74, αυτό που ζούμε είναι δημοκρατία. Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης έχει έρθει για να μείνει. Η κοινωνική αποστασιοποίηση, η απαγόρευση των συναθροίσεων, τα πρόστιμα, η νυχτερινή απαγόρευση κυκλοφορίας, η παρουσία στο δημόσιο χώρο μόνο με επαρκή δικαιολόγηση και οι αναίτιες συλλήψεις συνοδευόμενες από ξυλοδαρμούς, είναι πλέον καθημερινότητα. Μας θέλουν υπηκόους επιτρέποντάς μας μόνο να δουλεύουμε και να καταναλώνουμε. Η οποιαδήποτε εναντίωση στα περιοριστικά-κατασταλτικά μέτρα σημαίνει αυτόματα πρόστιμα, σύλληψη, φακέλωμα ενώ η αμφισβήτηση της κρατικής επιστήμης ορίζεται αυτομάτως ως ανεύθυνη, συνωμοσιολογική. Κάπως έτσι το κράτος θέλει να κατέχει όχι μόνο το μονοπώλιο της βίας αλλά και το μονοπώλιο της ορθολογικότητας και της «αλήθειας» ερμηνεύοντας και εργαλειοποιώντας ανάλογα με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις του τον επιστημονικό λόγο.

Σε αυτή την συνθήκη τα ΜΜΕ αναπαράγουν το πολεμικό αφήγημα του κράτους περί «αόρατου εχθρού» νομιμοποιώντας το καθεστώς έκτακτης ανάγκης και θέτοντας όρους εσωτερικού πολέμου σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Πιστά στο κράτος και στη χρόνια νεοφιλελεύθερη πολιτική του, πνίγουν οποιαδήποτε φωνή αντιτίθεται στην προώθηση της πολιτικής του ατζέντας: νομοσχέδια για την παιδεία, για το περιβάλλον, την συνεπιμέλεια, την εργασία. Οποιαδήποτε φωνή έρχεται να πλήξει την πολιτική του κράτους: οι καταγγελίες βιασμών, η κριτική για την κρατική διαχείριση της «πανδημίας», η εγκατάλειψη του Ιάσωνα έξω από τη Βουλή, οι συγκεντρώσεις και οι παρεμβάσεις αλληλεγγύης για το αίτημα του απεργού πείνας Δ.Κουφοντίνα συνειδητά και στρατηγικά είτε παραποιούνται είτε αποσιωπούνται πλήρως. Στην ίδια κατεύθυνση κυμαίνεται και η λογοκρισία στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης που τόσο απροκάλυπτα «κατέβαζαν»: αρχικά ό,τι υπερασπιζόταν την απεργία πείνας και έπειτα ότι κατέκρινε τις κυβερνητικές πολιτικές.

Και ενώ τα ΜΜΕ κάνουν «καλά» την δουλειά τους, οι συνθήκες εργασίας «εκσυγχρονίζονται» όλο και περισσότερο. Κάποιες από μας κλειδωμένες στο σπίτι σε καθεστώς τηλε-εργασίας και τηλε-εκπαίδευσης είμαστε αναγκασμένες να υπακούμε σε κάθε εντολή των αφεντικών που πλέον ανενόχλητοι και από απόσταση καταπατούν τα εργασιακά μας κεκτημένα. Στα πλαίσια αυτού του εκσυγχρονισμού, υποστηρίζοντας τα θεμέλια ενός κόσμου ευέλικτης εργασίας θα είμαστε όλα «συνεργάτες» και «freelancers» στα σύγχρονα κότεργα της μισθωτής σκλαβιάς (π.χ. wolt, ατομικές συμβάσεις). Για τους υπόλοιπους πληθυσμούς ανέργων ντόπιων ή μεταναστών ούτε λόγος. Ενόψει των παραπάνω, δηλώνουμε ότι δεν έχουμε κανένα αίτημα να απευθύνουμε προς το κράτος και τα αφεντικά. Ο αγώνας μας δεν είναι ούτε νόμιμος, ούτε παράνομος. Είναι αναγκαιότητα.

Ταυτόχρονα οι «αόρατοι/ες» αυτής της κοινωνίας που δεν είναι άλλοι από τους μετανάστες/τριες, τους έγκλειστους/ες σε φυλακές και ψυχιατρεία υφίστανται μια άνευ προηγουμένου περιστολή των λιγοστών ελευθεριών τους έως και την απειλή της ίδιας τους της ζωής: απαγόρευση εξόδων, μεταγωγών και αδειών για μήνες, απαγόρευση επισκεπτηρίων (π.χ. φυλακές Χανίων), απαγόρευση μέχρι και προαυλισμού όπως έγινε πρόσφατα στις φυλακές Διαβατών και στις πτέρυγες Α και Δ του Κορυδαλλού, καθώς και οι αποκτηνωτικές συνθήκες των εγκλειστων στο Δρομοκαΐτειο με ήδη δύο νεκρούς από κορωνοϊό.

Η Ν.Σμύρνη γεμίζει τις καρδιές μας, έξω οι μπάτσοι από τις γειτονιές και τις ζωές μας. Είναι γεγονός πως οι αγώνες μεταφέρθηκαν σε γειτονιές πέραν από το κέντρο της πόλης. Ένας διάχυτος και αποκεντρωμένος αγώνας αναπόφευκτα θα έχει ως απάντηση και την αποκεντρωμένη κρατική καταστολή. Στο πλαίσιο αυτό εντάσσονται οι επιθέσεις των ένστολων δολοφόνων σε γειτονιές όπως το Χαλάνδρι και η Ν.Σμύρνη. Δεν καταγγέλλουμε, ούτε θέλουμε να παρουσιαστούμε ως θύματα, το κράτος έκανε απλώς τη δουλειά του με μόνιμο στόχο να επιβάλλεται η «τάξη», η «ασφάλεια» και η «σιγή νεκροταφείου». Τα «μεμονωμένα περιστατικά» και η κατασταλτική «αυθαιρεσία» δεν είναι προϊόν μιας ανεξέλεγκτης εκτελεστικής εξουσίας αλλά προϊόν της κρατικής πολιτικής. Μέσα από την χρηματοδότηση της αστυνομίας και ενός σώματος ασφαλείας -αντίστοιχα- σε κάθε υπηρεσία δίνεται πρακτικά το «ελεύθερο» στους μπάτσους να κάνουν ό,τι θέλουν. Στη Ν.Σμύρνη όμως οι ρόλοι αντιστράφηκαν. Από κει που βλέπαμε τους μπάτσους να χτυπούν και να κακοποιούν τους συντρόφους/ισσες μας, είδαμε τον φόβο να αλλάζει πλευρά. Είδαμε μια στιγμή που δεν απεικονίζει έναν μπάτσο στο πάτωμα, απεικονίζει την δυνατότητα ισοπέδωσης της κρατικής κυριαρχίας στο δρόμο, μια δυνατότητα που έρχεται ως ανάγκη και όχι ως αυτοσκοπός. Όσοι καταδικάζουν την βία «απ' όπου και αν προέρχεται» συνειδητά ή μη αποτρέπουν οποιαδήποτε είδους εξεγερτική δράση παραμένοντας στην ασφάλεια του καναπέ τους. Οι ίδιοι μπροστά από την TV το μόνο που είδαν ήταν μια χολιγουντιανή θυματοποίηση του μπάτσου της ομάδας ΔΡΑΣΗ και σίγουρα δεν κατάλαβαν το είδος της κτηνωδίας που ακολούθησε στα στενά της Ν.Σμύρνης. Μπάτσοι ανεξέλεγκτοι και με δίψα για εκδίκηση, να μπαίνουν σε πολυκατοικίες και μαγαζιά, να ξυλοκοπούν όσες και όσους έβρισκαν ή αντιστέκονταν. Οι συλληφθέντες και οι συλληφθείσες της Ν.Σμύρνης ξυλοκοπήθηκαν άγρια ενώ δύο από αυτούς, αφού απήχθησαν από την αντιτρομοκρατική, βασανίστηκαν ανηλεώς για ένα ολόκληρο 8ωρο μέσα στη ΓΑΔΑ.

Το κράτος και η κυβέρνησή του όμως επιδιώκουν την νομιμοποίησή τους από την κοινωνία. Κι αν κάπου συντείνουν όλα όσα αναφέραμε έως τώρα είναι ότι η εξουσία αντλεί την δύναμή της από την πειθαρχηση και την καταστολή. Εμείς από την άλλη αρνούμαστε να γίνουμε συνένοχοι νομιμοποιώντας τον θάνατο και την αποξένωση, διαχειριζόμαστε συλλογικά τον φόβο, αντιπροτείνουμε την συλλογική ζωή. Ξεφεύγοντας από την ψευδαίσθηση της «ασφάλειας» του σπιτιού μας, συλλογικοποιούμαστε και οργανωνόμαστε. Ταυτόχρονα, εναντιωνόμαστε στις προσπάθειες τις αριστεράς να εντάξουν σε μια αντιπολιτευτική γραμμή τους αγώνες μας. Μέσα από τις συνελεύσεις μας δημιουργούμε αυτές τις ουσιαστικές αδιαμεσολάβητες σχέσεις που θα μας οδηγήσουν στην κοινωνία που εμείς ονειρευόμαστε. Το «οργανωνόμαστε» δεν σήμαινε τίποτα άλλο από την αγάπη μας για τη ζωή. Σπάμε την απαγόρευση στον δρόμο με παρεμβάσεις, διαδηλώσεις, συζητήσεις, αναζωογονώντας τον δημόσιο χώρο, σε πάρκα, πλατείες, ρεματιές, διαμορφώνοντας και υποστηρίζοντας τις συνθήκες της συνάντησής μας. Δεν ομογενοποιούμαστε και δεν αφομοιωνόμαστε, θέτουμε τα δικά μας χαρακτηριστικά αντιεθνικά, αντισεξιστικά, αντικρατικά. Δεν θα απομονωθούμε. Ξέρουμε ότι ο φόβος θα αλλάξει πλευρά.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ/ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙΣΣΕΣ/ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ/ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΑΠΟ ΤΑ ΒΟΡΕΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΑ

